

изображењима, утолико се и они који их гледају покрећу ка жељењу и подражавању самих оригинала. И да се овима одаје целивање и почасно поклоњење (ασπασμον και τιμητικην προσκύνησιν), али не и истинско служење (λατρείαν) по вери нашој, које приличи само Божанској Природи, него да као што знаку Часног и Животворног Крста и Светим Јеванђељима и осталим свештеним посветима (αναθήμασι), тако и у част ових чинимо принос кађења и светлости, као што је то био побожан обичај и у древних (хришћана). Јер, част која се одаје икони (= лику), прелази на Оригинал (= прволик), и ко се поклања икони, поклања се личности онога који је на њој насликан.

Недеља 1. по Духовима – Свих Светих
Свети мученик Јустин Философ
Петровске покладе
Јеванђеље по Матеју
(Зач. 38. Гл. 10, ст. 32 – 33; 37-38, и 19, 27-30)
Посланица Јеврејима
(гл.11., ст. 33 – 40)

При храму Св. Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

јутарња: 7:30 часова
вечерња: 17 часова
Света Литургија
Средом 7:30 часова
недељом и празником: 8 часова

КУПОВИНОМ СВЕЋА У ЦРКВИ ПОМАЖЕТЕ СВОЈУ ЦРКВУ

www.svkonstantin.org E-mail: crkva@svkonstantin.org

Телефон храма: 018/ 535 333 ; 539 383

Подражавање светитеља

“Заиста вам кажем да ћете ви који пођосте за мном...”

Прву недељу након Духова установили су наши Оци као дан у којем се сећамо свих светитеља: пророка, апостола, мученика и исповедника, блажених и праведних. А то је зато што Свети Оци својим делом представљају видљиво сведочанство Духа Светога у животу Цркве. Овим празником се поштује и мноштво анонимних и непознатих светитеља. Празник Свих Светих је повод који верне подстиче на подражавање светих људи.

Хришћански живот и светост

Хришћански живот је живот светости. И подражавање светитеља је подражавање и учествовање у њиховој светости. Свет по својој природи једино је Бог. Међутим, и људи постају свети када учествују у светости Божјој благодаћу Духа Светога. А човеково учешће у светости Божјој видљиво је у овоме свету у његовом моралном труду и усавшавању.

Присуство светих је драгоценост за све човечанство. Заједница верних људи са Христом постиже се у Цркви “посредништвом светих”. Светитељи су смирене слуге Божје; они су чланови тела Христовог, Његове иконе (образи) унутар историје. Светитељ не пројектује свој индивидуализам (свој егоизам), већ га се одриче зарад славе Божје. Светитељ постаје храм Божји. Бог почива у светитељима, као што и светитељи почивају у Богу. Светитељи су одсјај славе Божје у овоме свету, а Бог постаје “диван у светитељима својим”. Етос светитеља јесте етос Христов и Цркве Његове. Осврт и подсећање на врлину светитеља је подсећање на врлину Христову. Налазећи у једном

светитељу мудрост, у другом праведност, у трећем преподобност, у четвртом кротост итд., налазимо самога Христа. На тај начин подражавање светитеља постаје подражавање самога Христа; саображавање Његовом животу. То је “вода жива”; то човеку толи жеђ духовну и приноси му живот на дар.

Смисао подражавања

Подражавање светитеља нема смисао копирања индивидуалних образаца, већ учешћа у неразделивом телу Христовом. Подражавање светитеља је приближавање њима на духовном нивоу. Њиме верни одбацује живот страсти и греха и прихвата врлину. Ово искуство је од изузетног значаја за данашњег човека. Криза и немир нашега доба стварају неко посебно стање које захтева аутентична утемељења живота и делања.

Човек данас живи снажније проблем слободе. То чини императивнијим тражење истине, али и теже њено налажење. Зато је подсећање на светитеље нарочито драгоцено и неопходно. Када верни човек себе упућује на светитеље и када следи њиховим траговима, учење Цркве постаје његово и задобија “истообразност” Христову.

Заједница светих

Присуство светих истину Цркве чува живом кроз историју; чува најшире хоризонте које се човеку нуде отворенима. Заједницом са Богородицом и светитељима остварује се заједница са Христом.

Оци Цркве често дела верних стављају у исту паралелу са делима светих из Светога Писма или самога Христа. Насупрот томе дела неверника стављају у исту паралелу са делима злих или самога злога. Тиме се подразумева да се на крају човеку нуде две могућности: Заједница са Христом и Његовим светима, што за последицу има раскид са злим, или заједница са злим и његовим следбеницима, што за последицу има раскид са Христом и Његовим светима.

Иконографија и житија светих у данашње време

Свети живе у овоме свету у име Божје и своју вољу саображавају вољи Божјој. Зато и тумачење њихових житија бива преко икона које су израз онога што је вечно и надсветовно. На тај начин нам постају јаснији и дубљи разлози који су византијску иконографију поново изнели на сцену. Будући да је човек унутар метежа нашега доба пронашао ову истину у византијској иконографији, показао је поштовање према њој и присвојио ју је.

Исто важи и за житија светих. Оно што иконографију чини савременом, чини савременима и житија светих. И нарочито је похвално то што су ови текстови опет почели да привлаче интересовање верних и да подстичу на подражавање светих.

Јеванђеље по Матеју

Рече Господ својим ученицима: Сваки који призна мене пред људима, признаћу и ја њега пред Оцем својим који је на небесима.

А ко се одрекне мене пред људима, одрећи ћу се и ја њега пред Оцем својим који је на небесима.

Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан.

И који не узме крст свој и не пође за мном, није мене достојан.

Тада одговори Петар и рече му: Ето, ми смо оставили све и за тобом пошли; шта ће, дакле, нама бити?

А Исус им рече: Заиста вам кажем да ћете ви који пођосте за мном, у новом животу, када сједне Син Човјечији на пријесто славе своје, сјести и сами на дванаест пријестола и судити над дванаест племена Израилевих.

И сваки који је оставио кућу, или браћу, или сестре, или оца, или матер, или жену, или дјецу, или земљу, имена мога ради, примиће сто пута онолико, и наслиједиће живот вјечни.

Али ће многи први бити посљедњи и посљедњи први.

Икона

“..Неописиво Слово Очево из Тебе је, Богородице, постало описиво оваплотивши се. Оскрнављени образ повративши у древно (стање), оно га је сјединило с божанском лепотом. Исповедајући спасење ми га делом и речју изображавамо..”
(Кондак Победи Православља)

ОРОС ВЕРЕ СЕДМОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА (787)

Свети и велики Васељенски сабор, по благодати Божјој, и одлуком побожних и христољубивих царава наших Константина и Ирине, мајке његове, сабран по други пут у сјајној митрополији Никејаца у области Витиније, у светој Божјој цркви званој Софија, следећи предање Католичанске (= Саборне) Цркве, одреди следеће:

Да се паралелно са знаком Часног и Животворног Крста постављају часне и свете иконе - које су одговарајуће урађене од боја и мозаика и другог материјала - у светим Божјим црквама, на свештеним сасудима и одеждама, на зидовима и даскама, у кућама и по путевима; (и то): икону Господа и Бога и Спаса нашег Исуса Христа, и Пречисте Владичице наше Свете Богородице, и Чесних Анђела, и свих Светих и Преподобних људи. Јер уколико се ове стално посматрају у ликовним